

Τηλέμαχος Χυτήρης: Ένας πολιτικός μιλά για την ποίηση

Ζακυνθινό Περιοδικό “Libro” – Χειμώνας 2004
Συνέντευξη στον Δ. Φλεβοτόμο και στο «Στίγμα 97.6 FM»

Τον Τηλέμαχο Χυτήρη τον έχουμε συνηθίσει όλοι μας στο πολιτικό προσκήνιο. Ο πολιτικός άνδρας με την επτανησιακή καταγωγή έχει και μια άλλη, άγνωστη στους πολλούς πλευρά του χαρακτήρα του, και αυτή δεν ασχολείται με τις κοινοβουλευτικές μάχες – αλλά με τη μάχη του πνεύματος να υπάρξει σε αντίξοους καιρούς.

Στη συνέντευξη αυτή που παραχώρησε στον Διονύση Φλεβοτόμο και η οποία μεταδόθηκε από τη συχνότητα του «Στίγμα 97.6 FM», ο πρώην υπουργός μας παρουσιάζει την «άλλη του αγάπη», εκθέτοντας τις απόψεις του για την ποίηση με την ίδια τόλμη που από βήματος της βουλής ξιφουλκεί υπερασπίζοντας τις πολιτικές του θέσεις.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Έχω την χαρά απέναντί μου να έχω τον κ. Τηλέμαχο Χυτήρη όχι τόσο σαν πολιτικό αλλά περισσότερο σαν ποιητή. Καλή σας μέρα και καλώς ήρθατε στη Ζάκυνθο και στο «Στίγμα».

ΧΥΤΗΡΗΣ: Γεια σας. Χαίρομαι ιδιαίτερος που είμαι στη Ζάκυνθο και στην εκπομπή σας.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Εγώ χαίρομαι κύριε Χυτήρη που θα αφήσουμε λίγο τον πολιτικό λόγο και θα πάμε στον ποιητικό λόγο.

ΧΥΤΗΡΗΣ: Μετά χαράς, είναι η άλλη διάσταση, η οποία είναι και η πιο ουσιαστική.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Η πιο ουσιαστική γιατί πιστεύω ότι όπως η ποίηση είναι μεστή σαν λόγος έτσι πρέπει να μείνει μεστή και σαν πράξη στον κόσμο και λυπάμαι που τα τραγούδια αυτά που ήταν γεμάτα ποίηση της εποχής –της παλιότερης, που τραγούδαγε ο έλληνας τον Λόρκα, τον Ρίτσο, τον Ελύτη- έχουν φύγει σήμερα από την καθημερινότητα

και ο έλληνας δεν τραγουδάει και δεν διαβάζει ποίηση, δυστυχώς.

ΧΥΤΗΡΗΣ: Είναι, έτσι όπως τα λέτε, αν και υπάρχει ένα φαινόμενο το οποίο είναι θετικό, ξανα-ανακαλύπτονται τα τραγούδια αυτά και μάλιστα από τις νέες γενιές, και αυτό έχει τη σημασία του.

Όσον αφορά στην ποίηση, βέβαια, ήτανε πάντα νομίζω στο περιθώριο των όποιων εξελίξεων ακόμα και των πνευματικών, αλλά σήμερα είναι περισσότερο ακόμα, διότι υπάρχει το φαινόμενο της σύγχρονης ζωής που κυριαρχείται από την τηλεόραση, κατά κύριο λόγο, και μετά βεβαίως από την καταναλωτική κοινωνία και ό,τι σημαίνει αυτό στις ανάγκες των ανθρώπων. Έτσι ώστε η πνευματική ζωή και η ποίηση ειδικότερα, πραγματικά να μην είναι στο επίκεντρο, όπως κάποιες στιγμές τουλάχιστον υπήρξε στο παρελθόν.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Εγώ θα έλεγα, κύριε Χυτήρη, ότι από την εποχή του Ομήρου μέχρι και τον θάνατο του Ρίτσου, πάντα η Ελλάδα είχε έναν μεγάλο ποιητή τον οποίον τραγούδαγε, αγαπούσε ιδιαίτερα και που είχε στην καθημερινή της ζωή. Σήμερα έχουμε πολλούς ποιητές πιστεύω καλούς, αλλά λείπει το μεγάλο ανάστημα. Συμφωνείτε ή κάνω λάθος;

ΧΥΤΗΡΗΣ: Συμφωνώ. Πρέπει να σας πω ότι η Ελλάδα ήταν πάντα, αφού αναφέρατε τον Όμηρο, η χώρα των ποιητών και κατά την άποψή μου μπορεί η ποίηση να μην βρίσκεται στο πρώτο επίπεδο σήμερα αλλά εξακολουθεί να παράγεται ποίηση στον τόπο. Αν κάνουμε μάλιστα και σύγκριση με άλλες χώρες και την πνευματική παραγωγή άλλων χωρών, και ποιητική παραγωγή η Ελλάδα δεν έχει -μια θέση η οποία είναι πολύ πίσω από αυτές και αυτό νομίζω ότι την χαρακτηρίζει. Βέβαια, ο σύγχρονος τρόπος ζωής, όπως είπαμε και πριν, κάνει την ποίηση να μην πρωταγωνιστεί. Παρόλα αυτά θέλω να πιστεύω ότι υπάρχουν στιγμές και για νέους αλλά και για τους παλιότερους που καταφεύγουν στην ποίηση, διότι καταφεύγουν ουσιαστικά στην ουσία του ελληνικού λόγου, στην ουσία της ζωής, διότι η ποίηση δεν είναι τίποτα άλλο από τον πυρήνα, από την πραγματική ουσία της ζωής μας.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Μην ξεχνάμε και την ετυμολογία της λέξης. Πιστεύω ότι μονάχα ο θεός και ο ποιητής μπορούν να δημιουργήσουν. Η

ελληνική γλώσσα, που είναι πράγματι υπέροχη, έχει αποδώσει αυτό το νόημα πολύ όμορφα. Αποδίδει αυτό που πρέπει στον γνήσιο και τον αληθινό ποιητή.

ΧΥΤΗΡΗΣ: Είναι έτσι ακριβώς και μάλιστα δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι σε όλες τις γλώσσες η «ποίηση» λέγεται «ποίηση». Δηλαδή, θέλω να πω ότι με τον ελληνικό όρο έχει επικρατήσει παντού. «Poesia» στα ιταλικά, «poetry» στα αγγλικά, κτλ.

Οπότε δείχνει πραγματικά το βάθος του χρόνου και το γνήσιων, ο όρος ποίηση, της τέχνης αυτής η οποία εξακολουθεί να είναι και ήταν πάντα η κορυφαία τέχνη. Γι' αυτό και όλες οι άλλες τέχνες, όπως θα έχετε προσέξει, είναι μεγάλες τέχνες όταν εμπεριέχουν στο δικό τους έργο, με τον δικό τους τρόπο, την ποίηση. Λέμε στον κινηματογράφο ότι «το έργο αυτό ήταν ωραίο γιατί είχε ποίηση» ή στο θέατρο ή για ένα άλλο πεζογράφημα ή οτιδήποτε άλλο έχει σχέση με την τέχνη.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Κι όχι μόνο αυτό γιατί και στην καθημερινή μας ζωή λέμε ότι αυτό είναι ένα ποίημα, ακόμα και το φαγητό, που δείχνει την αγάπη που έχει ο κόσμος στην ποίηση και την μεγάλη αξία της ποίησης.

Και είπα και προηγουμένως, κύριε Χυτήρη, ότι είναι παρήγορο πως σήμερα στην Ελλάδα υπάρχουν πολλοί και σημαντικοί ποιητές. Δεν νομίζω ότι υπάρχουν σε άλλο μέρος τόσο σημαντικοί ποιητές.

ΧΥΤΗΡΗΣ: Βεβαίως, μας χαρακτηρίζει, είμαστε ένας ποιητικός λαός. Φυσικά, ανάλογα με τις εποχές και τις περιπτώσεις, η ποίησή μας έχει καταλάβει, και κατά καιρούς έχει φτάσει σε κορύφωση με τα μεγάλα ονόματα της ποίησης, διαχρονικά της ελληνικής ποίησης.

Σήμερα δεν δίνουμε το ίδιο βάρος στον τομέα αυτό αλλά παρόλα αυτά η παραγωγή και η ενασχόληση με την ποίηση, την ποίηση νέων ανθρώπων -και αυτό νομίζω είναι το σπουδαίο- συνεχίζει.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Και επειδή είπατε για την πατρίδα μας εγώ θα πάω στην ιδιαίτερη πατρίδα μας, το Ιόνιο, τα Επτάνησα, γιατί είστε από τα Επτάνησα, κερκυραίος, που κι αυτή πηγαινεί πολύ καλά και είχε και έχει ποιητές. Πόσο ρόλο έχει παίξει η καταγωγή σας η κερκυραϊκή, η ιόνια, στην ενασχόλησή σας αυτή;

ΧΥΤΗΡΗΣ: Απόλυτα. Ακόμα και τώρα που είμαι στη Ζάκυνθο μπορεί να είμαι με άλλη ιδιότητα εδώ, αλλά σας πληροφορώ ότι ψυχικά νιώθω μια ευφορία, διότι βρίσκομαι σε ένα νησί της Επτανήσου με την πνευματικότητα και την ιστορία και με το δέσιμο που έχουμε όλοι μας με την ιστορία αυτή. Από εδώ ήταν ο Σολωμός, ο Κάλβος στην Κέρκυρα, γιατί μην ξεχνάτε έζησαν και οι δύο και δημιούργησαν ένα μεγάλο διάστημα.

Εγώ μεγάλωσα στην Κέρκυρα και η Κέρκυρα είχε αυτή την πνευματικότητα, ακόμα και στα χρόνια που εγώ ήμουν μαθητής εκεί, και αυτό πραγματικά με επηρέασε και το οφείλω ακριβώς στην ιδιαίτερή μου αυτή πατρίδα. Αυτό με σφράγισε και αυτό με χαρακτηρίζει και θα με χαρακτηρίζει μέχρι το τέλος.

Η ευαισθησία και η ανθρώπινη προσέγγιση, η φιλοσοφία και η ποιητικότητα που αναδίδεται μέσα από την ιστορία των νησιών μας, νομίζω, αυτή είναι και ο πλούτος που φέρουμε εμείς και πιστεύω, θέλω να ελπίζω τουλάχιστον, ότι με τον τουρισμό αυτό παραμένει κάτω από την επιφάνεια ακόμα των πραγμάτων και χαρακτηρίζει ακόμα τους ανθρώπους ή κάποιους ανθρώπους των νησιών αυτών, και της Κέρκυρας, και της Ζακύνθου και των άλλων.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Διαβάζοντας πριν από κάποια χρόνια, ίσως πάνω από δέκα, τη μυθολογία των κερκυραίων ποιητών που είχε εκδώσει τότε ο «Πορφύρας» το περιοδικό σας και περιοδικό μας, είναι πανελλήνιο, διαπίστωσα ότι υπάρχουν πολλά κοινά στοιχεία ανάμεσα των Ζακυνθινών και των Κερκυραίων ποιητών.

ΧΥΤΗΡΗΣ: Το βρίσκω φυσικό γιατί η αρχή είναι ίδια, από εκεί που ξεκινάμε, το ξεκίνημα είναι το ίδιο και επομένως δεν μπορεί αυτό να μην υπάρχει και στη συνέχεια.

Ακόμα και άθελά μας δηλαδή, μπορεί να μην το σκέφτεται κανείς επί τούτου, αλλά αυτό μας χαρακτηρίζει. Είμαστε καταρχήν απόγονοι του Σολωμού και σεμνυνόμεθα να πούμε ότι η ελληνική ποίηση η σύγχρονη και ο σύγχρονος ελληνισμός στηρίζεται σε αυτό το μεγάλο ανάστημα της ποίησης. Δεν μπορεί να είναι και διαφορετικά παρά τα ίχνη του Σολωμού να υπάρχουν μέχρι σήμερα και κατά την άποψή μου θα υπάρχουν στο διηνεκές.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Υπάρχει και στους Ζακυνθινούς αλλά και στους

Κερκυραίους ο έντονος ερωτισμός, που πιστεύω ότι χαρακτηρίζει την επτανησιακή φυσιογνωμία, αλλά και το φως το άπλετο. Αυτό το φως του Σολωμού που είναι ακόμα και στον Άδη και αυτό το χαίρομαι, ακόμα να ξεχωρίζουν και να έχουν την δική τους φωνή.

ΧΥΤΗΡΗΣ: Ναι, βεβαίως, στο παρελθόν είμαστε και πρωταγωνιστές θα έλεγα της πνευματικής ζωής. Η Επτανησιακή σχολή είναι γνωστό, από τον Σολωμό και μετά, τον ρόλο τον οποίο έπαιξε στα πνευματικά πράγματα, τους πνευματικούς δημιουργούς και τη δημοτική γλώσσα, την οποίαν πρώτα χρησιμοποίησε στη λογοτεχνική παραγωγή η Επτάνησος.

Αυτό δεν μπορεί παρά να έχει σχέση πέρα από την ιστορία και με τον τρόπο αυτόν καθεαυτό, με το φως όπως είπατε, με τη διάθεση η οποία υπάρχει στα νησιά αυτά και θα έλεγα επίσης με τον έρωτα, όπως πολύ σωστά είπατε, ότι ο έρωτας είναι το υψηλότερο αυτό αίσθημα το οποίο χαρακτηρίζει τελικά την ουσιαστική ζωή των ανθρώπων. Ο άνθρωπος βρίσκεται στη στιγμή της ευτυχίας του όταν έχει σχέση με τον έρωτα, και ο έρωτας είναι δημιουργικός πάντα, είναι μια πηγή πραγματικά δημιουργίας και ευτυχίας με όλα τα βάσανά του, με την άλλη όψη.

Μάλιστα θα παρομοιάζα τον έρωτα με την ποίηση με την έννοια ότι και τα δύο έχουν το ίδιο χαρακτηριστικό, δηλαδή κάτι το οποίο είναι άπιαστο. Η υψηλή ποίηση έχει αυτό το άπιαστο και ο έρωτας έχει αυτό το άπιαστο. Αν ρωτήσετε κάποιον γιατί είναι ερωτευμένος δεν μπορεί να σας απαντήσει επακριβώς και αν ρωτήσετε γιατί ένα ποίημα αρέσει τόσο σε κάποιον επίσης δεν μπορεί να απαντήσει επακριβώς. Αυτό το άπιαστο λοιπόν είναι το κύριο χαρακτηριστικό.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Μπορεί η ποίηση να αλλάξει αυτόν τον κόσμο ποτέ;

ΧΥΤΗΡΗΣ: Νομίζω ότι η ποίηση αλλάζει τους ανθρώπους αλλά να αλλάξει τον κόσμο, θα ήμουν λίγο διστακτικός να το πω αυτό. Η ποίηση απευθύνεται στον καθένα χωριστά και αυτός που γίνεται πολίτης της πόλης αυτής, όπως λέει και ο Καβάφης, νομίζω ότι αλλάζει διότι ζει σε μια πόλη άλλη, σε μια πόλη του πνεύματος, της σκέψης και των συναισθημάτων και γίνεται πολύ καλύτερος. Ο άνθρωπος μέσω της τέχνης και πολύ περισσότερο μέσω της ποίησης παίρνει την πραγματική του διάσταση και αυτό έχει σημασία.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Πως μπορεί κάποιος να διαβάσει ποίηση; Τελευταία γίνονται πολλές εκδηλώσεις που δημόσια διαβάζεται ποίηση, αλλά πιστεύω πως δεν έχουν σε τίποτα ωφελήσει γιατί όπως ο ποιητής γράφει μοναχικά έτσι πρέπει και ο αναγνώστης να διαβάσει την ποίηση μοναχικά.

ΧΥΤΗΡΗΣ: Πιστεύω κι εγώ σε αυτό που λέτε. Το να υπάρξει μια ανάγνωση ποιημάτων σε δημόσιο χώρο είναι απλώς το έναυσμα για να μπορέσει ο όποιος ακροατής επιστρέφοντας στο σπίτι του μόνος του, μοναχικά όπως λέτε, να μπορεί να μπει μέσα στον κόσμο της ποίησης μέσω του όποιου ποιητή.

Είναι μια μοναχική διαδικασία χωρίς άλλο και βεβαίως θέλει να δώσει και ο αναγνώστης το ψυχικό περίσσειμα το δικό του για να μπορεί να μπει μέσα στον κόσμο του ποιητή. Συμμετέχει ο αναγνώστης και αυτό γίνεται διαδοχικά και σιγά σιγά. Είναι πολλοί αυτοί που διαβάζουν μια φορά ένα ποίημα, λένε δεν το καταλαβαίνουν και εγκαταλείπουν, αλλά δεν είναι έτσι.

Νομίζω ότι κάποιος πρέπει να επιμένει, να διαβάζει ποίηση, να διαβάζει ποιήματα, να τα διαβάζει και να τα ξαναδιαβάζει, και τότε, χωρίς ίσως να το καταλαβαίνει θα μπει στον κόσμο του ποιητή, στον κόσμο της ποίησης και τότε θα κατακτήσει την ποίηση, θα κατακτήσει έναν πλουσιότερο εσωτερικό κόσμο που έχει μεγάλη σημασία.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Πιστεύω ότι η ποίηση δεν διαβάζεται με μια μόνο φορά αλλά θέλει πολλές αναγνώσεις. Εμένα προσωπικά μου θυμίζει την εξερεύνηση της Τροίας που κάθε φορά βρίσκαμε και νέο στρώμα. Θα πω ένα παράδειγμα δικό μου που το έζησα πρόσφατα.

Τον Κάλβο, όπως κάθε ζακυνθινός, τον λατρεύω, τον έχω διαβάσει χιλιάδες φορές και πρόσφατα διαβάζοντας την «Ωδή στα Ψαρά» είδα τον υπέροχο στίχο του, τον εντόπισα μάλλον, που λέει: «Κάθε ηδονή το μέτριον αν αγαπά, ας προσφύγομε εις χαράν άλλην». Ένας ερωτικός Κάλβος πια. Δηλαδή κάθε φορά που διαβάζεις τον ποιητή τον μεγάλο βρίσκεις νέα στοιχεία, αρκεί να είσαι έτοιμος εσύ να τα δεχτείς. Κι εδώ είναι μια ερωτική σχέση που έχει ο ποιητής με τον αναγνώστη του.

ΧΥΤΗΡΗΣ: Βεβαίως, διότι έτσι γίνεται ανάγκη στον αναγνώστη η

ποίηση και νομίζω ότι αυτή είναι η ουσία του πράγματος. Δεν είναι τυχαίο που σήμερα διαβάζουμε αρχαία ελληνική ποίηση, δεν είναι τυχαίο που διαβάζουμε Σολωμό, Κάλβο, όπως λέτε εσείς, δεν είναι τυχαίο που διαβάζουμε Καβάφη, τους σύγχρονους ποιητές, τον Σεφέρη, τον Ρίτσο, κλπ.

Αυτοί συνοδεύουν ολόκληρη τη ζωή. Δεν είναι ότι διαβάζεις ένα βιβλίο και μετά το εγκαταλείπεις, είναι κάτι που γίνεται δικό σου, γίνεται μέρος της ζωής σου, μέρος της συμπεριφοράς σου μετά, διότι αυτός που έχει εντρυφήσει στην ποίηση και πλουτίζει από την ποίηση, όπως είπα και πριν, αλλάζει και συμπεριφορά. Βλέπει με διαφορετικό μάτι τον κόσμο, αλλάζει τα πεπραγμένα, τα καθημερινά, το τι γίνεται στην πολιτική ζωή, παντού. Η διάσταση που έχει η ποίηση είναι η πραγματική διάσταση της ζωής.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Και όσο πιο σύντομη είναι η ποίηση στη γραφή της τόσο πιο πολύ μιλάει.

ΧΥΤΗΡΗΣ: Αυτό ναι, αλλά δεν συμβαίνει μόνο αυτό βέβαια. Υπάρχουν ποιήματα που είναι μεγάλα, όσον αφορά το έργο, τη διάρκεια, κλπ., που έχουν παίξει πολύ σπουδαίο ρόλο, όπως είναι η απαρχή της ποίησης μιας και αναφερθήκατε στον Όμηρο, την Ιλιάδα και την Οδύσσεια. Σήμερα όμως, στους ταχείς ρυθμούς της ζωής πραγματικά το απόσταγμα, το οποίο ένα μικρό ποίημα εμπεριέχει -είναι αυτό που πολλές φορές ζητάει ο άνθρωπος, ο σημερινός άνθρωπος. Με την έννοια αυτή μπορεί το μικρό ποίημα, με λίγα λόγια, να πει πολλά πράγματα.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Αυτό έχει σημασία και όχι μόνο στην ποίηση αλλά σε όλες τις μορφές της τέχνης. Ότι δεν είναι η τέχνη φλύαρη σε αντίθεση με την πολιτική όπου εκεί πιστεύω ότι είναι.

ΧΥΤΗΡΗΣ: Είναι ανάγκη να κάνουμε αυτή τη σύγκριση; Είναι δυο άλλα πράγματα τα οποία μας ακολουθούν, θα ακολουθούν τον άνθρωπο σε όλη τη διάρκεια της παρουσίας, τον ακολουθούν από την αρχή, από εδώ ξεκίνησε και η πολιτική, από εδώ ξεκίνησε και η ποίηση. Είναι δύο διαφορετικά τελείως πράγματα. Ο ποιητής είναι ο μοναχός, αυτός που έχει ανάγκη την μοναξιά για να εκφραστεί και να φτάσει τον πυρήνα της ύπαρξης. Ο πολιτικός είναι αυτός αντιθέτως που δεν

έχει ανάγκη την μοναξιά, έχει ανάγκη το πλήθος και πρέπει να ασχολείται με τα προβλήματα σε καθημερινή βάση, τα τρέχοντα, να προσπαθεί να βρει λύσεις, να προσπαθεί να δώσει νόημα στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων, να εμπνεύσει τους ανθρώπους και να τους κάνει να έχουν κάποιο όραμα. Εκεί εμπεριέχεται το κοινό σημείο ποίησης και πολιτικής, αν μπορούμε να το πούμε αυτό. Το όραμα το οποίο πρέπει να έχει κάθε ανθρώπινη πράξη και πρέπει να το έχει αυτό και η πολιτική. Όταν δεν το έχει παύει να ενδιαφέρει η πολιτική. Νομίζω ότι στις μέρες μας το όραμα αυτό το ζητούν, το αναζητάμε όλοι μας αλλά δεν είναι διακριτό.

ΦΛΕΒΟΤΟΜΟΣ: Σε εποχές που ήταν έντονα πολιτικές ήταν και η ποίηση σε έξαρση. Όπως η εποχή της μεταπολίτευσης, που το θυμάμαι γιατί ήμουν φοιτητής, θα έπρεπε να έχεις κοντά σου ένα βιβλίο του Ρίτσου, «παραμάσχαλα» όπως λέγαμε, με τον Ριζοσπάστη, για να έχεις φίλους να σε συναναστρέφονται. Τώρα τελευταία, που η πολιτική πια έχει, κατά κάποιον τρόπο, απομακρυνθεί από τη ζωή μας έχει και η ποίηση. Είναι αυτό τυχαίο ή όχι; Τι πιστεύετε εσείς;

ΧΥΤΗΡΗΣ: Όχι. Μου θυμίζετε το πώς ακριβώς μεγάλωσα εγώ. Είμαι της γενιάς της δεκαετίας του '60. Τη δεκαετία εκείνη, θα το ακούτε να αναφέρεται πολύ, υπήρχε ένας συνδυασμός της πολιτικής πράξης όλων και κυρίως της νεολαίας και ταυτόχρονα της πολιτιστικής παρουσίας και πράξης.

Δηλαδή, θυμάμαι τον εαυτό μου, τη γενιά μου π.χ. να κατεβαίνει στους δρόμους και να ζητάει περισσότερη δημοκρατία, να ζητάει περισσότερα κονδύλια για την παιδεία, να εκφράζει αιτήματα για θέματα της εποχής που καίγανε, όσον αφορά τη δημοκρατία, την ελευθερία και την ανεξαρτησία της χώρας μας και ταυτόχρονα να τρέχουμε μετά εμείς οι ίδιοι, που είμαστε στη διαδήλωση αυτή, στους εκδοτικούς οίκους να βρούμε τι βιβλίο καινούργιο βγήκε του Ρίτσου, του Ελύτη, του Σεφέρη ή άλλων ποιητών, του Λειβαδίτη, κλπ., να τρέχουμε στα δισκάδικα να δούμε αν ο Θεοδωράκης ή ο Χατζηδάκης έβγαλε καινούργιο δίσκο και ποιος δίσκος είναι αυτός, το βράδυ να πηγαίνουμε όσοι είμαστε στη μπουάτ, όχι αυτό που είναι σήμερα το σκυλάδικο, καμία σχέση, για να ακούσουμε με θρησκευτική κατάνυξη κάποια τραγούδια της εποχής.

Αυτός ο συνδυασμός της πολιτικής παρουσίας, της πολιτικής δράσης

των νέων και ταυτόχρονα της πολιτιστικής είναι που χαρακτήρισε την εποχή αυτή και επιτρέψτε μου να πω ότι ο συνδυασμός αυτός με μόρφωσε κι εμένα. Γι' αυτό πολλοί δεν αντιλαμβάνονται πως εγώ ασχολούμαι με τα πολιτικά και ταυτόχρονα με την ποίηση. Είμαι γέννημα αυτής της εποχής και δεν μπορώ να δω τον εαυτό μου έξω από αυτήν, να δω την πολιτική χωρίς τη διάσταση της τέχνης και του πολιτισμού με κανένα τρόπο.

Με απωθεί η ιδέα της πολιτικής μόνο ως πολιτική. Τότε την βλέπω πολύ στεγνή και δεν την βλέπω να έχει ανθρώπινη διάσταση. Θεωρώ ότι ο πολιτικός πρέπει να έχει αυτή την ευαισθησία γιατί την ευαισθησία δεν του την δίνει τίποτα άλλο από την ποίηση, την τέχνη με την οποία επίσης πρέπει ν' ασχολείται. Και δυστυχώς θα το πω ότι δεν ασχολούνται πολλοί. Οι πολιτικοί σήμερα μπορούν να ασχοληθούν με οτιδήποτε αλλά όχι με την τέχνη και ασφαλώς με την ποίηση κι αυτό είναι κρίμα.

Πηγή: http://hitiris.eu/downloads/stories/TH_archive0094_stories1379339181.pdf

Δημιουργία αρχείου: 16-09-2013 16:46
